

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

A. HANS

Nr 415

Onvergetelijke Avonturen

Uitgave A Hans-Van der Meulen, Contich.

ONVERGETELIJKE AVONTUREN

I

Karel Welkens kwam in de beste stemming van school. Het was vakantie..., groote vakantie nog wel...

Morgen prijsuitdeeling... en overmorgen mocht Karel naar zee... Hij had groote verwachtingen van al het plezier dat hij te Knokke zou genieten. Hij was nooit aan zee geweest. Hij woonde te Aarschot, en daar had men de Demer die met een bevalligen boog om de stad stroomde. De Demer kon in den Winter hoog stijgen, zoodat de beemden vol liepen en het rond Aarschot wel een meer geleek. Maar dat was nog geen zee. had oom Frans gezegd, die door voorspoedige zaken veel rijker was dan Karels vader en te Knokke een villa had gekocht. Oom was nu al met zijn gezin aan zee... Karel mocht ook komen en overmorgen dus ging hij er heen. Sommige kameraden zeiden dat hij een stoefter was, omdat hij er zoo veel over sprak.

Maar dat was geen bluf van Karel. Waar het hart van vol is ,loopt de mond van over. En Ka-

el kon niet zwijgen over de heerlijke vacantie, die hij in het vooruitzicht had.

Te Knokke zou hij zijn neef Edmond vinden. Die zat ginder al. Hij kreeg vroeger vacantie te Leuven, waar hij woonde, dan Karel.

Edmond had al geschreven dat hij elken dag haadde.

Karel Welkens kon goed zwemmen, dat hij in de Demer geleerd had... En hij verheugde er zich op in zee rond te plassen, al wist hij niet recht wat de zee eigenlijk was.

Hij stelde ze zich voor als de overstroomde beemden, maar wijder uitgestrekt nog dan tot Testelt, Edmond schreef wat over hooge hoopen zand, de Duinen en in Karels verbeelding waren dat dan bergen, zooals die waarop in zijn streek Rillaar en Scherpenheuvel lagen of te Aarschot zelf de Aureliustoren op stond.

Maar hij zou dat allemaal zien !

Toen hij thuis kwam was moeder juist klaar met zijn koffer te pakken. Er zat van alles in, want Karel zou een maand wegblijven.

Straks brengt Jan den kofffer naar den trein, zei moeder. En zou hij overmorgen te Knokke zijn ? vroeg Karel.

— O ja...

Mevrouw Welkens was blijde dat haar zoontje zoo veel zou genieten. Ze zou met vader ook eenige dagen komen, half de maand. Vader was

kantoorbediende. Hij had veertien dagen verlof, maar moest dien tijd wat verdeelen.

Hij wilde ook familie bezoeken te Diest, Antwerpen en Turnhout.

Karel had twee zusjes. Die mochten hun vacantie doorbrengen op een hoeve te Kessel bij Lier. Het werd dus voor allen een plezierige tijd.

En zoo brak voor Karel de groote dag van het vertrek aan. Al vroeg was hij wakker. Vader riep van uit de kamer, dat Karel nog niet zoo rond mocht spoken, maar voor een paar uur terug moest in bed.

Op andere ochtenden was zulk een bevel niet noodig. Moeder had dikwijls moeite om den knaap bijtijds van onder de dekens te krijgen.

Nu keek Karel door het raam. De zon rees ginder achter de daken. De hooge toren stond als in een gouden glans.

Liep de klok nu maar wat rapper ! Karel verveelde zich. Eindelijk meende hij toch dat de tijd daar was, om zich te wasschen en te kleden. Gelukkig hoorde hij wat later dat moeder naar beneden ging.

Karel was dan ook spoedig in de keuken. En na haar ochtendgroet zei mevrouw Welkens:

— Nu kunt ge wel uit uw bed, hé.

— O, moeder ik mag den trein toch niet missen

— Den trein missen ! Ge kunt nog wel naar

Rotselaar wandelen en hem daar nemen, schertste moeder.

Vader en de zusjes, Elvira en Madeleine, stonden ook vroeger op dan anders. Gezellig zat men aan het ontbijt.

Vader herhaalde nog eens zijn aanbevelingen.

Karel moest eerst naar Leuven rijden en daar overstappen op een trein, die over Mechelen naar Oostende reed. Doch te Brugge moest Karel uitstijgen en den trein voor Knokke nemen.

— O, als dat allemaal maar goed gaat! zei moeder.

— Karel heeft een mond om te vragen, sprak vader. En hij is wel eens een wijsneus, die denkt alles te weten. Dat hij het vandaag en ook te Knokke niet zij. Jongen, zorg dat oom en tante tevreden over u zijn! vermaande vader. En loop in geen ongelukken.

O, Karel beloofde nu alles, wat zijn ouders van hem vroegen. Hij zou ook dikwijls schrijven.

Ondanks zijn groote vreugde was hij toch aangedaan, toen hij zijn moeder goeden dag kuste en een traantje in haar oogen zag. Vader en de zusjes gingen mee naar het station.

Het was een heerlijke zomerochtend.

— Het zal warm worden, voorspelde vader. Goed weer voor de zee.

Hij bezorgde zijn zoon een geschikt plaatsje in

den trein. Karel lag uit het venster en wuifde zoo lang hij vader, Elvira en Madeleine zag.

Zoo begon de reis. Te Leuven was de trein voor Oostende al goed bezet, met Walen en ook met Duitschers, die zich eveneens naar zee begaven. Er waren kinderen met spatjes, emmertjes, netten, en allerlei speelgoed. Ieder was vroolijk gestemd.

Karel veroverde toch nog een plaatsje bij het raam, want het werd nu een voor hem vreemde streek.

Hij zag Mechelen met zijn hoogen Sint Romboutstoren, de vaart van Willebroek naar Brussel bij Kapellen op den Bosch. Dendermonde achter zijn wallen, dan de Dender zelf, toen de trein over de brug reed; hij kwam langs Wetteren en toen naderde hij weldra Gent. De trein stopte hier ook; er stegen reizigers uit en op. Karel zag het belfort, de Sint Baafs- en Sint Niklaastorens, en toen ging het snel naar Brugge.

Karel paste goed op. Te Brugge verliet hij den trein en dat deden er velen, die naar Wenduine, Blankenberge, Heist of Knokke moesten. Wat was het druk in het station. Men hoorde er allerlei talen. De treinen stonden aangeduid. Toch vroeg Karel nog eens, waar die van Knokke stond.

Het was nu nog drie kwartier rijden... Kinderen riepen weldra uit, dat ze de duinen zagen. Karel keek ook naar de blanke heuvels... Ze waren

toch heel anders dan de bergen rond Aarschot... En daar achter lag dus de zee.

Plots zag hij de zee. Het was dicht bij Heist. Zoover de blik reikte alles water! Karel ontroerde er van!

Maar villa's en hotels verborgen weldra de groote watervlakte. De trein stopte te Heist. Karel bemerkte nabij het station heeren en dames in het wit, of met blauwe jassen, gekleurde manteltjes... Het leek er wel feest...

De trein reed weer voort. En spoedig was hij te Knokke. Edmond zou aan de uitgang staan...

Als ze elkaar nu maar vonden.

Van spanning klopte Karel feller het hart. Welk een stroom van volk was het hier! Er klonken blijde kreten, en begroetingen! Mannen riepen de namen van hotels. Karel kon maar traag vooruit, maar nog voor hij zijn kaartje afgegeven had, bemerkte hij zijn neef. Ze wuifden elkaar toe.

Dat was een plezierige ontmoeting.

— We wonen ver van hier en zullen met uw valies de tram nemen, zei Edmond, die te Knokke al goed den weg kende. Uw koffer is daar straks thuis gebracht. O, het is hier zoo plezierig!

— Dat geloof ik!

— Ik ben blij, dat ge er zijt. Het is pas elf en straks gaan we nog zwemmen, voor het eten.

— O, ja, dat zal frisch zijn. Het was warm in den trein.

De tram reed langs de breede Lippenslaan, welke vol beweging was. Karel vond dat het met al dat volk juist kermis leek.

De villa van oom en tante stond bij de duinen, wat achter de badplaats, maar toch niet ver van de zee.

Oom Frans, en tante Marie begroetten hun neefje hartelijk en vroegen naar zijn ouders en zusjes. Karel werd eerst naar boven geleid. Hij moest zijn Zondagsch pak voor een ander verwisselen. Beneden stonden een paar witte strand-schoenen gereed, die tante reeds gekocht had. Ze pasten goed. Karel stond er nu luchtig voor. Edmond had nog twee broers, Antoon en Filips, maar die waren al achttien en negentien jaar en speelden dus niet meer. Ook waren er drie meisjes. Ze zaten nu op het strand.

Edmond en Karel konden nu ook nog een uurtje weg vóór het middageten. Ze mochten een bad nemen, en kregen daarvoor geld.

Karel zette groote oogen op toen hij op den dijk kwam. Nu zag hij de zee voor zich. Water, alles water....

— Dus aan den overkant ligt Engeland, zei Karel, die zijn geschiedenis wel kende.

— Ja... Maar om daar te komen, moet ge uren varen met een stoomboot.

— Daar rechts zie ik over het water toch duinen.

— Ja... Die zijn van het eiland Walcheren in Holland. 't Is daar waar de Schelde in zee stroomt...

De jongens bleven echter niet lang kijken. Edmond nam kaartjes voor het bad. Op het strand stonden veel vroolijk geschilderde karretjes, waarin de baders zich konden ontkleeden. Dit was alles nieuw voor Karel. 't Duurde niet lang of hij en Edmond spartelden in zee, die nabij den oever ondiep is. De bodem helt echter af en hoe verder men gaat, hoe dieper het wordt. Goede zwemmers begeven zich in diep water. Om bij mogelijke ongelukken hulp te bieden, ligt daar een boot met redders. En boeien duiden aan tot waar men mag zwemmen.

De jongens hadden veel pret. En toen ze huiswaarts gingen, hadden beiden flink honger. Nu zag Karel zijn andere neven en zijn nichten.

Hij schreef zijn eerste briefje naar huis. 's Namiddags waren de knapen op 't strand; ze bouwden bergen van zand, die dan bij den vloed door de golven bestookt werden en stuk voor stuk verdwenen.

II.

Eenige dagen verliepen. Karel vond het heerlijk aan zee. Het weer bleef prachtig. Elken dag mochten hij en Edmond baden. Karel was nu gewoon aan het zwemmen in zee. Hij zag hoe velen tot bij de reddingsboot zwommen en zekeren morgen wilde hij er ook heen. Hij zei er niets van aan Edmond.

Moedig, zelfs overmoedig, verwijderde hij zich van de massa baders. Hij zwom met kloeken slag, maar de golven werkten hem tegen.

— Ik wil toch aan de boot komen, dacht Karel. En dan kan ik er in klimmen. Dat doen anderen ook.

Die boot had eerst zoo kort bij geleken en nu bleef ze nog steeds ver af.

Er werd geblazen op een trompet; dat deden de mannen van de reddingboot, als ze onvoorzichtige zwemmers zagen. Ze zwaaiden met de armen.

— Jongen, merkt ge niet, dat het voor u is! riep een man, die met zijn hoofd boven de golven uitstak, tot Karel. Ge moet terug... ge zijt al veel te ver!

Nu kwam de wijsneus weer boven.

— Ik kan best aan de boot geraken, beweerde Karel.

— Dan moesten ze u daar een rammeling geven! Terug, onvoorzichtige deugniet. Hoort ge niet, hoe ze nog blazen? Wees dan toch gehoorzaam.

De mannen hadden de riemen gegrepen en roeiden nader. Nu werd Karel bang. Hij keerde zich om en zwom terug. Ja, hij was toch een heel eind weg.

— Maar ik ben nog niet moe, dacht hij.

Door den stroom dreef hij af, in de richting van een golfbreker. Dat zijn dammen van groote steenen met palen, die zich in de zee uitstrekken...

Karel kreeg een vreemd gevoel. Het was of hij verder van de baders geraakte, al zwom hij er naar toe. Hij spande zich nog meer in. En toen voelde hij, dat hij moe werd. Eensklaps werd hij ongerust.

Het leek of de golven, die over hem sloegen, hem pijn deden.

In den geest zag hij zijn ouders en zusjes. En zijn angst nam toe.

— Help! schreeuwde hij akelig.

Hij dook onder en kreeg water binnen... Hevig worstelde hij, om boven te komen. Dat lukte... Maar, o, het was, of hij zijn armen niet meer kon bewegen. Zouden vader en moeder, Elvira en Madeleine, moeten hooren dat hij verdronken was?

Weer ging hij kopje onder, maar nogmaals geraakte hij boven.

Er klonken stemmen... Men greep hem vast... Karel sloot de oogen. Hij hoorde een geroezemoes. Even later sloeg hij den blik weer op. Hij lag in de boot.

— Hij komt al bij, zei iemand.

Karel spuwde een gulp water uit.

— We hebben hem nog zoo gewaarschuwd, zei een der redders.

— En ik joeg hem terug. Hij wilde naar de boot, sprak een bader.

Karel richtte zich op en zette zich op een der banken.

— Ik wil naar den kant, stamelde hij.

— 't Is een geluk dat ge nog naar den kant kunt. hernam de redder. Ze moesten u verbieden nog in zee te komen.

De boot voer wat dichtter bij het strand en de kloeke redder nam Karel toen op den rug, stapte met hem door het water en zette hem op het droge.

Veel badgasten waren samengestroomd. Men had van den oever iets van het gebeurde bemerkt en elkaar toegeroepen, dat er iemand verdronk. Nu was ieder blij, dat de knaap gered was. Men wilde hem weg leiden. Een goedgehartige vrouw, die erg medelijden met Karel had, stak hem een zakje bollen toe. Een heer zei, dat hij dadelijk iets warmes moest drinken.

— O, Karel! riep Edmond, die van voren stond.

— O, het is immers niets, beweerde de geredde nog. Ik ben niet ziek, hoor...

— Ze hebben u toch uit zee moeten halen! Ge waart te ver...

— Ik ga me aankleeden...

Eigenlijk beschaamd toch ging Karel heen. Maar oom Frans greep hem bij den arm.

— Waart gij het, dien ze in de boot hielpen? riep hij verschrikt uit.

— Het was niets, nonkel...

— Rap naar uw kabien...

Maar oom Frans ging mee en hielp den bibberenden jongen met het kleeden. Intusschen bestrafte hij hem om zijn onvoorzichtigheid.

Hij bracht Karel dan naar een herberg op den dijk en liet hem een kom warme melk drinken. Daarna moest hij met hem flink mee stappen op een wandeling.

Karel bekende nu, dat hij naar de boot had willen zwemmen, en zeer vermoeid werd.

— Ik heb wel zin om u naar Aarschot terug te sturen, bromde oom. Ik ben hier voor mijn rust en niet om een ongehoorzamen jongen achter de veeren te zitten.

Karel begon te weenen. En toen kreeg oom toch medelijden met hem.

— Ik zal het nog eens met u probeeren, be-

loofde hij. Maar vooreerst gaat ge niet meer in zee. Schrijf er niets van naar huis. Uw brave ouders zouden te veel schrikken en geen oogenblik rust meer hebben. Ik zal het hun wel eens vertellen, als ze hier komen. Ik beef als ik bedenken, dat ik hun had moeten telegrafeeren, dat er iets met u gebeurd was... Jongen, jongen, ge hebt met uw leven gespeeld!

Tante ontstelde hevig, toen ze het gebeurde vernam. Ze was nog bang voor de gevolgen en wilde dat Karel naar bed ging. Zoo moest de knaap onder de dekens!

Maar Karel was toch zelf ook onder den indruk van het gebeurde. Hij had gemakkelijk kunnen verdrinken en hij stelde zich voor, wat het thuis zou geweest zijn, moest er zulk nieuws gekomen zijn.

Tante bracht hem nog warm drinken. Karel zweette er van.

Te vier uur mocht hij toch opstaan, maar hij moest in de villa blijven. Tante vermaande hem ook nog flink. Edmond hield hem gezelschap.

Den volgenden morgen mocht Karel weer uitgaan. Maar oom verbood hem streng nog in zee te baden. Hij zwierf met Edmond door de duinen. Ze maakten er kennis met een knaap uit een huisje, dat dicht bij ooms villa stond. Hij heette Victor. Zijn vader was 's Zoiners knecht in een hotel, en metselde 's Winters. Zijn moeder hielp

tijdens het badseizoen aan de badkarren. Zoo liep Victor veel alleen rond en hij was er nu fier op, vriendschap te sluiten met twee jongens uit een villa. Hij vertelde van de zee, en van de duinen, van wilde konijnen en hazen. Hij zei, dat hij een oom had te Heist, die visscher was en hij wel eens mee mocht op diens sloep.

Edmond en Karel luisterden gaarne naar hem. Victor wees hun den weg naar een bosch. Hij bracht hen op een hoogen heuvel, vanwaar ze heel ver konden zien.

Victor wees torens aan: die van Brugge, geheel tegen den einder, Westkapelle, Sluis, dat was in Nederland. Hij kende den molen van Ter Hofstee.

— En ziet nu eens ginder, vervolgde hij. Die rare dingen zijn de scheepskranen te Vlissingen. Dat is ook in Holland, aan den overkant van de Schelde. Ik ben er eens geweest op de schuit van mijn oom. Daar komen veel groote booten voorbij van Antwerpen.

Victor was een goede gids.

— Kijk, daar die witte molen is van Siska, her-
nam hij. Daar bakken ze wafels.

— Elken dag? vroeg Karel.

— Ja...

— Maar waarom?

— Voor de menschen, die ze komen eten, van
eigen!

— Ja, dat weet ik wel, sprak Edmond. We zijn er al geweest. Er zijn verscheidene wafelbakkerijen. Elken middag komt er veel volk.

— O, ik zou ook wel wafels lusten, verzekerde Karel.

— Moeder zal wel eens gaan met ons.

Thuis vertelden de knapen van Victor.

— Als ge maar geen domme dingen uit haalt, moogt ge zoo wel wat rond loopen, zei oom Frans. Nu, Karel heeft een goede les gehad. En ik hoop, dat hij die niet zal vergeten.

Een paar dagen later begaven oom, tante, Edmond, Karel en de meisjes zich naar Siska.

Siska zelf leeft niet meer. Ze is gestorven in 1918. Ze was begonnen met wafels te bakken voor de badgasten, die langs daar in den Oosthoek kwamen wandelen. En er gingen steeds meer en meer bezoekers heen. Ieder die te Knokke verbleef, wilde toch eens van die groote, ronde wafels proeven.

Later kwamen er meer wafelbakkerijen van Siska's kinderen... Nog altijd zegt men: « We gaan naar Siska ».

En zoo ging ook de Leuvensche familie Welkens naar Siska. Victor was meegevraagd. Hij had zich op zijn Zondagsch gekleed.

Het was er goed zitten aan een tafeltje onder de boomen. De wafels smaakten heerlijk. Men dronk er geurige koffie bij. Er was ook een speel-

tuin met schommels, rekken, wipplanken. Men wandelde door het bosch terug. Victor wees er den weg, want men kon er verdwalen. Zoo kwamen men weer thuis. Het was een plezierige middag geweest.

III.

Edmond en Karel waren veel bij Victor op het strand of in de duinen.

Eens zei de Knoksche knaap:

— Morgen moet ik een boodschap doen bij oom te Heist, of beter te Zeebrugge, waar de sloep ligt.

— O, mogen we mee? vroeg Edmond.

— O ja... ik ga te voet...

— Dat kunnen wij ook, verzekerde Karel. Het zal een plezierige wandeling zijn.

De knapen spraken er thuis toch over.

— Ge moogt gaan, zei oom Frans, maar ik zeg u weer: geen domme dingen doen. Denkt aan het avontuur van Karel in zee.

— Te voet! Is dat niet te ver? vroeg tante.

— Anderhalf uur, hernam mijnheer Welkens. Dat kunnen ze gemakkelijk doen. Ge moogt ook wel eens op den muur van Zeebrugge kijken. Neemt boterhammen mee en ge kunt ze ginder opeten bij een kom koffie. Wel, ik zal u geld geven ook voor Victor, en dan keert ge met de

tram terug, want ge zult u te Heist en Zeebrugge toch ook vermoeien.

Den volgenden morgen begaven de knapen zich op weg. Ze volgden het strand voorbij Duinbergen tot Heist. En daar zag Karel dus een andere badplaats. Ook hier was veel volk en ging het vroolijk op het strand toe.

De knapen stapten verder. Victor kende den weg. Ze bereikten het sas van Heist, waar twee kanalen in zee loopen, de Leopoldsvaart en die van Schipdonk.

— Ginder ziet ge de masten van de visschers-sloepen, zei Victor.

— En weet ge zeker, dat uw oom binnen is? vroeg Karel.

— Ja...

Ze trokken voort naar Zeebrugge.

— We zullen aan mijn nonkel vragen, dat hij ons eens mee neemt in zee, zei Victor.

— O, zou hij dat willen! riep Karel uit.

— Ik denk het wel...

— Dat zou plezierig zijn, hé, Edmond?

— Ja, hoor!

— Zouden we vandaag al mee kunnen? hernam Karel.

— Neen, dat zal niet zijn... En misschien gaat hij toch nog om garnaal... We zullen het hooren. Ze kwamen bij de kaai.

— Daar staat mijn onkel, zei Victor.

— Waar? vroeg Karel.

— O, nog een heel eind! Hij is het schip aan het teeren...

Edmond en Karel konden den visscher eerst nog niet onderscheiden. Victor scheen een scherperen blik te hebben dan zij.

— Maar kijkt dan toch uit uw oogen! hernam Victor.

Eindelijk bemerkten de anderen hem ook.

— Dag nonkel! riep Victor.

De visscher keerde zich om.

— Ha, loebas, zijt gij dat? vroeg hij.

Karel en Edmond vonden dat toch niet vriendelijk. Maar de loebas scheen zich aan dien toon niet te storen.

— Ik moet komen zeggen van vader, dat nicht Elodie ziek is en ze u eens verwacht.

— En wat scheelt nicht Elodie?

— Ik weet het niet juist.

— Ge moest dat weten. Ge doet uw boodschap maar half, domoor.

— Ik geloof, dat ze veel hoest...

— O, dat doet ze al vijf en twintig jaar. Maar ik zal Zondag eens komen zien...

— Nonkel, ge vaart vandaag zeker niet meer uit...

— Ge ziet toch wel, dat ik aan het teeren ben

— Maar dat is uw sloep niet.

— Neen... die van een ander. Maar kan ik tegelijk hier teeren en op zee visschen, onverstand?

— Ge teert nu, nonkel... En vanmiddag kunt ge uit varen...

— Ja, dat zou kunnen...

De visscher werkte voort.

— Wat een onbeleefde vent, fluisterde Karel tot Edmond.

— Nonkel, mogen wij eens mee varen? vroeg Victor.

— Neen...

— Ik heb hier twee kamaraden, die in een villa zijn... Ze zouden zoo gaarne eens in zee gaan...

— Elken avond vertrekt er een stoomboot van Zeebrugge naar Engeland. En te Oostende vaart de male...

— Ja maar, nonkel, op een schuit...

— Met mij mee?

— Ja, en ik ook...

De visscher schudde het hoofd.

— Maar waarom niet? hernam Victor, die den moed niet zoo gauw opgaf.

— Daarom niet...

— Daarom is geen reden en als ge van de trappen valt, zijt ge rap beneden, nonkel! Waarom mogen we niet eens mee?

— Als we aan het visschen zijn, hebben we geen tijd, om op zulke kapoenen te letten. We

hebben wel wat anders te doen, om ons kostje te verdienen.

Victor voelde zich gekrenkt tegenover zijn vrienden. Hij had zoo op zijn oom gebluft!

— Nonkel, ik ben toch nog mee geweest, zei hij.

— Ja... ja... Ge zoudt beter visscher worden dan straks valiezen te sleuren van de statie naar een hotel... Maar wat kennen die heertjes van een sloep. Peinst ge dat we tijd hebben, om heertjes, die zeeziek worden te verzorgen, als we moeten visschen. Ge moest zelf meer verstand hebben, domoor!

— Maar nonkel, ze zullen niet ziek worden... 't Is Zomer....

— O, zoo, is het Zomer? En dan kan er geen storm opkomen, hé? Zijt ge het vergeten, toen we over eenige jaren in den Zomer dien witten wind hadden en er visschers bleven op zee... Verklap geen woorden meer. Laat die jongens in de duinen en op het strand spelen! Ga te Heist eens bij tante aan en zeg het haar ook van nicht Elodie. Ze zal nog wel een zakje spekken voor u hebben!

Victor begreep, dat het verloren moeite was, nog langer te pleiten voor een zeereis.

— Nonkel, we gaan voort, zei hij.

— Ja! En braaf zijn... Weet ge wat, toon die heertjes maar eens de sloep. Dan zijn ze toch ook aan boord van een schip geweest.

Victor ging met Edmond en Karel op het vaartuig terug. Hij wees hoe men de netten uitliet, toonde de motor, de brug, het logies.

— Jammer, dat we niet eens mogen mee varen! zei Karel.

— Ik kan er niets aan doen, verontschuldigde zich Victor. Ik zal het Zondag nog eens vragen. Dan komt onkel naar Knokke en zal hij wel beter gezind zijn.

De jongens verlieten het schip.

— Zeg, Victor, als ge te Heist bij tante zijt, vraag dan, dat ze vijftig frank geeft voor nicht Elodie... Breng het geld... Ze is een arme sloor. Zeg haar, dat we Zondag ook iets meebrengen.

Dat klonk veel vriendelijker. En Victor zou nog een poging wagen, voor een tochtje op zee...

— Nonkel, we zouden toch zoo gaarne eens mee varen, zei hij weer.

De visscher keerde zich om.

— Zaag, moet ik eens mijn teerborstel tegen uw neus wrijven? vroeg hij.

Victor week achteruit.

— Neen, neen! riep hij.

— Zwijg dan! Als er op zee iets gebeurt, dan krijg ik last met de ouders van die mannekens en met het gerecht ook... We visschen niet voor ons plezier! En vooruit nu!

De knapen gingen heen.

— Als dat nu uw brave oom is, wel, ge moogt hem hebben, zei Karel. Hij lijkt wel een beer... Hij deed juist of we er niet waren... En zoo ruw spreken!

— Toch is hij braaf, beweerde Victor. Hij heeft in een storm vier visschers gered. Hij waagde zijn eigen leven. Het was geweldig weer. Een sloep had het roer gebroken. De golven smeten het schip weg en weer. Onkel vaarde er heen. En ieder zei, dat hij een heldenstuk had gedaan!

— Hij gaf toch ook geld mee voor die zieke tante, merkte Edmond op, die niet zoo hard in zijn oordeel was als zijn neef.

Karel schimpte nog wat op den visscher. Wat kende hij van het karakter dier stoere zeelui!

Ze gingen nu verder en begaven zich op den langen havenmuur van Zeebrugge. Er was daar veel te zien en ook hier gaf Victor uitleg.

Ze aten hun boterhammen te Zeebrugge op. Ze keerden te voet naar Heist terug, omdat Victor daar bij zijn tante moest zijn. De jongens gingen mee binnen. Tante moest natuurlijk weten, wie ze waren. Ze vroeg belangstellend naar nicht Elo-die en gaf vijftig frank voor de zieke. Dan haalde ze nog boterkoeken, en tracteerde de knapen.

Victor sprak over het verzoek aan oom, om een zeereisje te mogen doen.

— Vraag gij het eens, tante! drong hij aan.

— O, dat is onnoodig, zei de goede vrouw. On-

kel neemt u toch niet mee. In den Zomer zijn de visschers te haastig met het werk. Nu met al die vreemden aan de kust, kunnen ze veel garnaal verkoopen.

De knapen keerden met de tram naar Knokke terug.

Thuis vertelde Edmond van den tocht.

— De visscher had wel gelijk te weigeren u mee te nemen, zei zijn vader. Die menschen zijn aan boord om hard te werken en hebben geen tijd om op drie bengels te letten.

IV.

Zoo gingen de dagen voorbij. Op 14 Augustus kwamen de ouders van Karel. Ze hoorden wat er bij het zwemmen gebeurd was en schrokken erg. Vader gaf zijn zoon nog een ernstige vermaning.

— Ik heb wel lust om u overmorgenavond mee te nemen, voegde hij er bij.

— Och, Karel is nu wijzer geworden, sprak oom. Ge moest alles weten... maar laat er ons nu over zwijgen!

Toen zijn ouders weer vetrokken, mocht Karel toch blijven. Moeder sprak echter een hartig woordje met hem.

Aldus was men in de tweede helft der maand geraakt.

Edmond en Karel waren weer veel met Victor op gang.

Zekeren dag sprak deze laatste wat geheimzinnig:

— Ik had u gezegd, dat we eens zouden op zee varen...

— Mogen we mee van uw onkel? vroeg Karel haastig.

— Neen...

— Die flauwe vent! Percies of wij suikerventjes zijn...

— Maar ik weet een boot en we kunnen alleen gaan, beweerde Victor.

— Waar? riep Karel uit.

— Op het strand ligt ze, over den Lekkerbek. 't Is er een van mijn neef. Hij verhuurt die aan vreemdelingen. Maar vandaag is hij naar Brugge. We kunnen er dus gebruik van maken.

— O, ja! stemde Karel dadelijk toe.

— Maar zouden we het wel doen? vroeg Edmond.

— Gij durft niet! Dat is flauw, zei Karel.

— Wij alleen in een boot...

— Maar ik kan roeien! verzekerde Victor. En het is kalme zee. Ge moet niet benauwd zijn. Kom, we gaan eens zien...

— « Dat kan toch geen kwaad », dacht Edmond.

Ze begaven zich voorbij de Lekkerbek, een her-

berg geheel aan het eind der badplaats. Dan volgden ze nog wel tien minuten het strand.

Daar lag inderdaad een kleine boot, aan den voet der duinen. Ze rustte op een onderstel met twee wielen en zoo kon men ze over het zand naar het water brengen.

— Ja, daar varen we mee! zei Karel. Ik ben niet bang.

Edmond keek nog bezorgd, maar hij liet zich overhalen, toen Victor nogmaals verzekerde, dat hij verstand van roeien had.

— En we gaan immers niet ver, zei Karel, die al niet meer aan zijn beloften dacht.

— Kousen en schoenen uitdoen! kommandeerde Victor. We moeten een eind door het water stappen, tot de boot diep genoeg ligt.

Ze kregen het vaartuig in zee. Het dreef van het onderstel weg. Victor duwde dit een eind terug.

— Straks schuiven we er de boot weer op, zei hij. Stapt maar in... ik duw ons schip nog wat verder... anders raken we grond, vervolgde Victor.

Hij handelde, zooals hij voorschreef en klom toen ook binnen boord. Op het strand waren eenige wandelaars. Een riep nog iets. Karel wuifde spottend.

— Ook menschen, die bang zijn, zei hij.

Victor zette zich aan de riemen. Hij was er fier op zijn bekwaamheid te toonen.

Ze voeren heen. En het ging snel... Maar geen van driën begreep, dat een strooming in zee ze meevoerde.

Spoedig waren ze een eind uit de kust.

— 't Gaat best! juichte Karel. Maar ik wil ook eens roeien!

— Neen, gij kent er niets van! zei Victor.

— Jawel, ik heb dikwijls bij ons op de Demer gevaren.

— Maar hier is het zee...

— Laat gij de riemen gerust! sprak Edmond. Victor, het is nu tijd om terug te keeren. We zijn al ver van den kant... Zie eens naar Knokke!

— Ja, we zullen draaien! stemde Victor toe. We moeten aan land zijn, voor mijn neef terug is uit Brugge, anders krijg ik een ferme ramming... en gij tweeën misschien ook.

— Roei dan maar rap! drong Edmond aan.

Maar hoe Victor ook aan de riemen trok, de boot dreef steeds verder af. De knapen merkten het wel...

— 't Is de stroom! begreep Victor thans.

Hij vroeg nu hulp. Karel nam een der riemen. Hij zou eens hard trekken. Plots schoot de riem uit het water op en Karel tuimelde achterover in de boot.

— Neen, ge kent er niets van, laat mij maar alleen doen, hernam Victor.

Hoe hij zich ook inspande, steeds raakten ze dieper het zeegat in.

— O, waar komen we uit! kloeg Edmond.

— Ik kan er niets aan doen... de stroom is te sterk! zei Victor.

Karel werd ook ongerust. En nu dacht hij wel aan zijn beloften, aan oom en tante, en zijn ouders.

De boot danste op en neer...

Victor keek rond, doch bespeurde geen enkel vaartuig in de buurt.

— We zullen naar Walcheren drijven, oordeelde hij. Ginder bij die duinen...

— En dan? vroeg Edmond.

— We vragen er aan een visscher om ons terug te brengen. Uw vader zal hem daarvoor wel betalen, meende Victor.

— Het zal er lief voor ons uit zien! voorspelde Edmond.

— En ik vlieg voorzeker naar huis! dacht Karel, die nu wel berouw gevoelde. Ik meende, dat gij de zee kendet. Dat was ook bluff! verweet hij Victor.

— Kan ik het helpen, dat we in een stroom zijn geraakt... Ge wildet varen... en ge vaart nul!

— Toe geen ruzie maken! suste Edmond.

Ze dreven voort en keken naar de blanke duinen van het Zeeuwsche eiland. Hoe zou deze reis

verloopen? Ze zwalkten zoo nog wel een uur. Plots bleef de boot met een stoot liggen.

— We zitten op een plaat, zei Victor.

— Wat is dat? vroeg Edmond.

— Een zandbank... Ik zal probeeren of we er af kunnen.

Victor stak een der riemen in 't water... De boot bewoog zich echter niet.

— Pak de andere riem en stoot ook, zei hij tot Karel.

Deze volgde Victor's voorbeeld. Het hielp geen zier.

— We zitten goed vast, zei Victor.

— En wat nu? vroeg Edmond.

— Wachten tot de vloed rijst. Dan raken we vlot. Dat zal uren duren. Het water loopt nog wat af...

Edmond had wel kunnen schreien en ook Karel keek bedrukt.

De namiddag verliep... De boot lag nu op het droge. Maar rond de groote zandplaat schuimde de zee.

— We zullen met onze zakdoeken wuiven, zei Victor. Dan zien ze ons aan land en zullen ze ons met een boot komen helpen.

Ze deden het als echte schipbreukelingen. En na een uur naderde er inderdaad een stoombootje.

— Ze halen ons, riep Victor uit.

Het vaartuig bleef een eind van de plaat liggen. Mannen daalden in een roeiboot, en voeren bij de plaat. Twee stapten er uit en kwamen haastig over het zand. Het waren matrozen uit Vlissingen.

— Voor den drommel, wat doet gij daar? riep er een.

— Komt mee! zei de matroos.

— Maar onze boot, wedervoer Victor.

— Die moet ge nu achter laten. Straks komt ze wel vlot en zal ze naar land drijven. Haast u... het weer verandert. Gelukkig, dat we u gezien hebben. Anders was er kans, dat er morgen drie doode jongens aanspoelden.

Het was bij den avond nu.

— We moeten naar Knokke, zei Karel, toen ze aan boord van de stoomboot kwamen.

— Ja, maar wij brengen u naar Vlissingen. Daar hooren wij thuis, sprak de kapitein die hun ondervroeg.

Edmond begon te schreien.

— O, wat zullen vader en moeder ongerust zijn! riep hij uit.

— Ja, jongen, dat hadt ge eer moeten bedenken. Maar we zullen hun wel bericht **zenden**... Vanavond kunt ge te Knokke niet meer geraaken, al ziet ge van hier de lichten op den dijk.

De stoomboot voer naar Vlissingen...

V.

De familie Welkens was zeer ongerust. Negen uur wees de klok. En nog waren Edmond en Karel niet thuis. Een der groote broers was naar het huisje van Victor geweest. Deze bleef ook weg.

— O, als ze maar niet ergens bij het Zwin wilden zwemmen en verdronken zijn! jammerde mevrouw Welkens.

— Ze zullen een verren tocht gemaakt hebben en straks wel opduiken, hoopte mijnheer, die zijn angst nog poogde te verbergen.

Nog een half uur verliep. Toen verscheen een politieagent.

De heer Welkens schrok. Kwam die man zeggen, dat er een ongeluk was gebeurd?

— Zijt gij mijnheer Welkens? vroeg de agent.

— Ja... O, is er iets voorgevallen met de jongens?

— Ze telefoneeren ons uit Vlissingen dat de reddingboot drie knapen van een plaat heeft gehaald. Hier zijn de namen: Edmond en Karel Welkens, en Victor Vermoere; dat is een **Knok**enaar...

— En zijn ze gezond?

— Ja, hoor... Er scheelt hun niets!

— God zij gedankt! riep moeder uit, die na der was gekomen.

— O, het is goed afgeloopen, vertelde de agent. Ze waren met een roeiboot uitgevaren en raakten dicht bij Walcheren op een zandplaat vast. De reddingboot heeft ze er af gehaald... **Het** had anders kunnen eindigen. Er is veel wind opgekomen en de boot zou ongeslagen kunnen zijn.. Men vraagt uit Vlissingen, dat ge de jongens morgen zoudt afhalen. Ze zijn nu in de Belgische loodsocieteit op den Zeeboulevard.

Het nieuws bracht groote verlichting, al was de heer Welkens boos op de waaghalzen.

Den volgenden morgen reisde hij over Retranchement en Breskens naar Vlissingen.

Edmond en Karel keken angstig, toen ze mijnheer Welkens zagen.

— Ge bezorgt me een plezierige vacantie, zei deze. En moeder ook!

Hij hoorde nu alles...

— De les van de redding bij het baden heeft dus niet geholpen, sprak de heer Welkens. Ge zijt jongens, die ik niet kan vertrouwen...

Ze keerden naar Knokke terug. Victor vond thuis zijn neef. En hij kreeg een pak slaag. Gelukkig was de roeiboot met hoog water in het Zwin aangedreven, doch nog al beschadigd. Mijn-

heer Welkens vergoedde den eigenaar.

— Ik wil u niet naar huis zenden, zei oom Frans tot Karel, Uw ouders zouden te veel verdriet hebben. Maar gij en Edmond blijven voor de rest der vacantie heele dagen bij mij aan het strand zitten. Kleine kinderen moet men bewaken.

De jongens waren hun vrijheid kwijt.

Zoo werd het eind Augustus.

Karel keerde naar Aarschot terug. Hij had te Knokke onvergetelijke avonturen beleefd. Mochten het ook onvergetelijke lessen zijn!

E I N D E.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Iuffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstinis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vacantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldeghem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De zonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Planggeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.